

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 30 stycznia 2019 r.

Pozycja 21

POSTANOWIENIE

z dnia 17 października 2018 r.

Sygn. akt Ts 143/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Julia Przyłębska,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej A.S. w sprawie zgodności:

art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159, ze zm.) w zakresie, w jakim przepis ten, jak i cała ustawa, nie zawiera definicji niezdolności do pracy z powodu choroby, z art. 67 ust. 1 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez adwokata i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego z 12 lipca 2017 r. (data nadania) skardze konstytucyjnej A.S. (dalej: skarżąca) zarzuciła niezgodność art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2017 r. poz. 1368, ze zm.; dalej: ustawa o świadczeniach) z art. 67 ust. 1 i art. 2 Konstytucji, w zakresie, w jakim przepis ten, jak i cała ustawa nie zawiera definicji niezdolności do pracy z powodu choroby.

Skarga została złożona w związku z następującą sprawą.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z 10 października 2012 r. odmówił skarżącej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z powodu uznania przez komisję lekarską, że jej stan zdrowia nie uzasadnia przyznania świadczenia rehabilitacyjnego. Skarżąca od powyższej decyzji wniosła odwołanie, wskazując na brak rzetelności przeprowadzonego postępowania. Sąd Rejonowy G., Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (dalej: Sąd Rejonowy) wyrokiem z 27 lutego 2014 r. (sygn. [...]) oddalił odwołanie skarżącej. Stanowisko sądu I instancji podtrzymał Sąd Okręgowy w G., Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (dalej: Sąd Okręgowy) wyrokiem z 28 listopada 2014 r. (sygn. [...]), oddalając apelację skarżącej.

Skarżąca wskazuje, że brak definicji niezdolności do pracy w art. 18 ust. 1 ustawy o świadczeniach, jak i w całej ustawie, prowadzi do sytuacji, w której dana osoba może zostać uznana za zdolną do pracy przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przy równoległym braku zaświadczenia o zdolności do pracy przez lekarza medycyny pracy. Oznacza to, że art. 18 ust. 1 ustawy o świadczeniach w sposób oczywisty narusza prawo do zabezpieczenia społecznego wynikającego z art. 67 ust. 1 Konstytucji oraz zasady prawidłowej legislacji, w sposób naruszający zasadę zaufania obywateli do państwa.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 14 lutego 2018 r. skarżąca została wezwana do uzupełnienia braków formalnych wniesionej skargi przez: po pierwsze, doręczenie odpisu i 4 kopii postanowienia Sądu Rejonowego w G. o ustanowieniu pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej (sygn. [...]); po drugie, udokumentowanie daty doręczenia wyroku Sądu Okręgowego z 28 listopada 2014 r. (sygn. [...]).

W odpowiedzi na powyższe zarządzenie, w piśmie z 26 lutego 2018 r. pełnomocnik skarżącej załączył odpis wyroku Sądu Okręgowego z 28 listopada 2014 r. (sygn. [...]) z adnotacją o terminie jego otrzymania 14 stycznia 2015 r. oraz oświadczył, że nie otrzymał postanowienia sądu w przedmiocie przyznania pełnomocnika z urzędu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona wymagania przewidziane w ustawie oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK.

W myśl art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu trzech miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Trybunał stwierdza, że skarżąca błędnie wiąże rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej z doręczeniem postanowienia Sądu Najwyższego z 3 lutego 2016 r. (sygn. [...]) o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Trybunału wyczerpanie drogi prawnej oznacza skorzystanie z przysługujących skarżącej zwyczajnych środków odwoławczych, wystąpienie zaś ze środkami o charakterze nadzwyczajnym nie zawiesza biegu terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Spełnienie wymogu wyczerpania przez skarżącą przysługującej jej drogi prawnej nastąpiło wraz z wydaniem wyroku Sądu Okręgowego w G., Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (dalej: Sąd Okręgowy) z 28 listopada 2014 r. (sygn. [...]). Podjęcie następnie przez skarżącą kroków zmierzających do pozbawienia tego orzeczenia waloru ostateczności, przez wniesienie skargi kasacyjnej od tego rozstrzygnięcia, nie wpływało już na bieg trzymiesięcznego terminu do wystąpienia ze skargą konstytucyjną (zob. m.in. postanowienie TK z 16 maja 2007 r. sygn. Ts 144/06, OTK ZU nr 3/B/2007, poz. 130).

Wyrok Sądu Okręgowego z 28 listopada 2014 r. (sygn. [...]) został doręczony skarżącej 14 stycznia 2015 r., natomiast skarga konstytucyjna została wniesiona 12 lipca 2017 r., co oznacza, że trzymiesięczny termin do wniesienia skargi konstytucyjnej został przekroczony.

Okoliczność ta jest samodzielną podstawą odmowy nadania skardze dalszego biegu (art. 77 ust. 1 w zw. z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK).

Skarżąca, wnosząc skargę, miała świadomość, że doszło do naruszenia wyżej wskazanego terminu, czemu dała wyraz w złożonym wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Trybunału termin do wniesienia skargi konstytucyjnej jest terminem materialnoprawnym, niepodlegającym przywróceniu (zob. m.in. postanowienia TK z: 4 kwietnia 2014 r. i 25 czerwca 2014 r., sygn. Ts 5/14, OTK ZU nr 3/B/2014, poz. 245 i 246). W razie jego upływu uprawnienie skarżącego do wniesienia skargi konstytucyjnej wygasa. Złożony przez skarżącą wniosek o przywrócenie terminu nie może więc wywołać oczekiwanego skutku.

Trybunał przypomina, że wprawdzie na podstawie art. 36 u.o.t.p. TK w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie do postępowania przed Trybunałem stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: k.p.c.), jednakże odpowiednie stosowanie przepisów oznacza, że niektóre z tych unormowań w ogóle nie mają zastosowania – bądź z uwagi na odmienną regulację danego zagadnienia w u.o.t.p. TK, bądź z powodu ich nieadekwatności (bezprzedmiotowości) w tym postępowaniu. Z uwagi na materialnoprawny charakter terminu do złożenia skargi konstytucyjnej nie znajdują więc zastosowania przepisy k.p.c. o przywracaniu terminów (art. 168-172 k.p.c.). Z tego powodu Trybunał odrzucił wniosek skarżącej o przywrócenie terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej.

Niezależnie od powyższego, Trybunał stwierdza, że skarżąca nie uzupełniła wszystkich braków formalnych skargi. Skarżąca nie doręczyła bowiem postanowienia Sądu Rejonowego w G. o ustanowieniu pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej (sygn. [...]).

W tym stanie rzeczy Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.k. TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.